

Le

eglutė

DECEMBER
1989
GRUODIS

eglutė

DECEMBER
1989
GRUODIS

TURINYS

- 3 KALĖDOS, D. Lipčiūtė
- 4 INDĖNAI ŠVENČIA KALĖDAS, D. Augienė
- 10 KALĖDOS LIETUVOJE, A. Radžius
- 19 KUR DINGO JĖZULIS? Rytų Laumė
- 26 MŪSŲ LAIŠKAI KALĖDŲ SENIUI
- 28 PROTO MANKŠTA
- 30 1989 M. "EGLUTĖS" TURINYS

PIEŠINIAI

Viršelės — J. Paukštienės Vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

A. Sutkuvienė — 3, 10, 11, 18
L. Rampėn — 4, 5, 9
W. McNichols — 7, 8, 9
Z. Sodeikienė — 10, 12, 13, 25
M. Eidukevičiūtė — 14, 32
P. Osmolskis — 15
V.K. Jonynas — 16

Eglė — 17
A. Galdikas — 18
R. Lapšienė — 20
N. Palubinskienė — 19
F. Vaitiekūnienė — 9, 28
D. Kuolienė — 20, 21, 22, 23, 24, 25

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

STATEMENT OF OWNERSHIP

"EGLUTĖ" — The Little Fir, Lithuanian magazine for children. Published monthly except July and August—10 issues annually. Subscription by mail \$10.00. Office of publication and general business offices at Immaculate Conception Convent, Rte. 21, Putnam, CT 06260. The magazine is owned and published by the Sisters of the Immaculate Conception, Inc., whose headquarters are at the above address. The editor is Sister Ann Mikaila. The managing editor is Danguole Sealey. Average paid circulation by mail for 1989 is 710 copies. Total printed 740. Balance for office use. Actual figures for October 1989: net press run 740 copies. Mail subscription 710; left over 30 copies.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

KALĖDOS

Danutė Lipčiūtė

Krinta snaigės!
Žvaigždės krinta!
Sniego pataluosna renkas,
Kad sušildytų Jėzulį —
Tvarto ėdžiose jis guli —
Kad būt gera jam,
Nešalta —
Dangus rengia guolį baltą.
Paskubėkim!
Žvakes neškim —
Ir Kalėdas drauge švėskim!

INDĖNAI ŠVENČIA KALĖDAS

Danutė Augienė

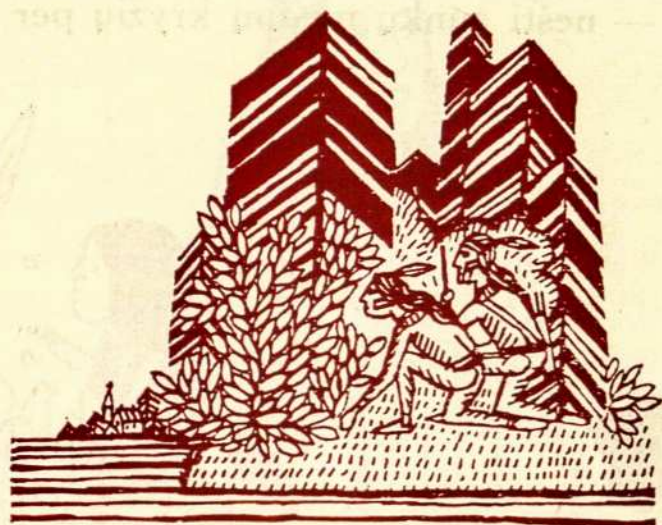

Kunigas Jonas buvo jėzuitas iš Prancūzijos. Jis ir kiti Jėzaus Draugijos nariai dirbo Kanadoje, kurią jie vadino Naujoji Prancūzija. Jie dirbo su indėnais — jiems kalbėjo apie Kristų. Tai buvo 1679 metais.

Kunigas Jonas buvo misijonierius. Toli, toli Hurono ežero pakrantėje buvo maža indėnų misija. Daugiausia ateidavo indėnų vaikai, o kunigas Jonas jiems pasakodavo apie Jėzų. Motinos ir močiutės, atvedusios vaikus, kartais likdavo pasiklausyti kunigo Jono pasakojimų. Namuose jos kalbėdavo kitiems šeimos nariams. Ir taip indėnai vis daugiau sužinojo apie Kristų — kaip jis gimė, augo ir gyveno.

Artėjo Kalėdos. Kunigas Jonas sugalvojo paruošti vaidinimą. Tokiu būdu daugiau indėnų atsilankytų į bažnyčią. Ir tikrai — indėnai labai susidomėjo.

Tekavita ir Miriam, vyresnės indėnės mergaitės, mokė mažiukus. Jos norėjo, kad Jėzui būtų malonu pas juos ateiti.

— Žinokit, vaikai, Jėzus buvo geras žmonėms. Jis juos gydė ir maitino. Atsimenat, kad kunigas Jonas sakė, jog Jėzus Kristus atėjo į žemę atsiprašyti Dievo už tai, ką žmonės blogo padarė. Todėl, laukdami jo gimimo dienos, ir mes turim būti geresni.

Bet vaikams rūpėjo ir kiti dalykai.

— Anetos mama siuvinėja gražų rūbelį, o močiutė Jėzui audžia kaldrytę! — pasakojo juodaakė mergytė.

— Mano senelis jam kala lovytę! — pasigyrė kitas vaikas.

— O aš padėjau vyrams nueiti į mišką ir parnešti pačią gražiausią eglę!

Bet ne visi indėnai buvo patenkinti.

— Perdaug lengvai žavitės šiuo naujuoju, iš kažin kur svetimo žmogaus atneštu dievu, — kalbėjo vienas apy senis indėnas. — Tas naujasis dievas daug žada, bet daug ir nori. . .

Visi sužiūro į tą, ligi šiol tylėjusį indėną.

— Taip, — tęsė jis savo kalbą, — tas naujasis dievas liepė: nešk savo kryžių ir sek mane. Ar manot, kad tai yra lengva — nešti sunkų medinį kryžių per visą gyvenimą?

— Tu nesupranti, — tuoju išterpė Miriam. — Jėzus neliepė mums pasidirbinti medinius kryžius, ir juos nešti. Jis mus moko kantriai pakelti kasdieninį vargą ir skausmą.

— Kryžius yra kryžius. . . — sumurmėjo indėnas.

Indėnų vadas norėjo, kad gimęs Jėzus aplankytų visos apylinkės šeimas, visą giminę.

— Gera, — sutiko kunigas Jonas. — Bet tada reikia išvalyt ir išpuošti namus, į kuriuos Jėzus ateis. Ir tai — ne tik ten, kur gyvename, bet ir širdį.

Prieš Kalėdas indėnai atėjo pas kunigą Joną išpažinties. Jie pasiruošė priimti Jėzų šventojoje Komunijoje.

Galų gale viskas jau buvo paruošta. Bažnytėlėje buvo įrengta prakartėlė. Indėnai ją lankė būriais. Labai jiems patiko — jie šūkavo, džiaugėsi, šoko.

— Vėl mums papasakok, kaip atėjo trys karaliai kūdikėlio pagarbinti, — visi prašė ir prašė kunigo Jono. Pasakui ir patys atvaizdavo tą įvykį.

Šių indėnų gentis buvo susiskirsčiusi į tris grupes arba gimines. Kiekviena giminė išsirinko po vieną vadą. Šie pasipuošė gražiausiais rūbais ir karališkais vainikais. Rankose jie nešė karališkas lazdas-skeptrus. Kiekvienas paruošė dovaną Kūdikiui Jėzui. Pats aukščiausias indėnas nešė didelę blizgančią žvaigždę.

Taip trys valdovai ir gausus indėnų būrys atėjo į kunigo Jono bažnytelę. Žvaigždę palikę už durų, valdovai iškilmingai nuėjo prie prakartėlės. Atsiklaupė, pagarbi-
no šventąją šeimynėlę ir padėjo savo dovanas.

— Mes pasižadame daryti visa, ką mus mokai, Mažasis Dievuli, — tarė pirmasis indėnų vadas.

— Ir prašom duoti šviesos tiems, kurie dar tavęs nepriima, — meldėsi antrasis.

— Globok mus visus, mūsų gentį, mūsų šeimas ir mūsų kraštą, — prašė tretysis.

— Mes kviečiam tave, palaimink visą huronų giminę! Būk mūsų valdovas ir globėjas! — maldavo visi indėnai.

Tada kunigas Jonas iš ėdžių iškėlė Jėzulio statulėlę, įvyniotą į marga indėnišką skarą. Jis išnešė Jėzų iš baž-

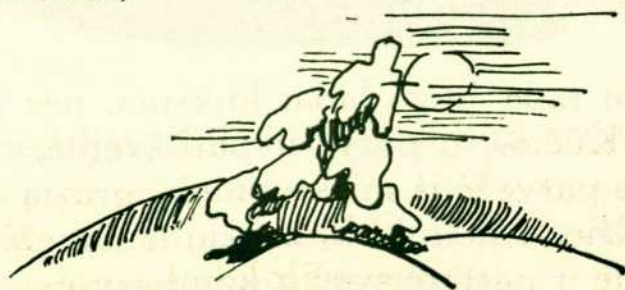
nyčios ir, indėnams lydint, nunešė į kiekvienos šeimos namus. Visi spaudėsi aplink kunigą. Ir indėnai krikščionys ir tie, kurie dar abejojo, domėjosi Kūdikelio Jėzaus apsilankymu.

Kunigas Jonas dirbo su didele meile ir kantrybe. Ir algonkinai, ir huronai pamažu priėmė Jėzaus mokslą ir tapo krikščionimis. Tos pirmosios Kalėdos visiems paliko didelį įspūdį.

Maža mergytė, kuri buvo pririnkusi ilgų žolių, ant kurių Kūdikelis buvo paguldytas, laimingai šypsojosi. Danguje sužibo daug, daug žvaigždžių. Vėjas siūbavo aukštų eglių viršūnes. Buvo ramu. . .

— Eglės dainuoja lopšinę Kūdikeliui Jėzui, — sakė močiutės vaikams, — ir jūs miegokite!

KALĖDOS LIETUVOJE

Aleksandras Radžius

Prieš šešiasdešimt metų gyveno Lietuvoje Petriukas, ir jis tada buvo toks mažas, kaip ir tu. Gyveno jis mažam Alsėdžių miestely. Ar žinai, kur Alsėdžiai? Žemaitijoje, netoli Telšių.

Petriukui tada buvo labai linksma, nes Kalėdos jau arti. Rytoj Kūčios, o poryt ir pati šventė. Prieš keletą dienų tėvelis parvežė iš miško didelę, gražią eglę. Sukalė iš storų medžio lentelių tokį kryžių ir išgrėžė skylę vidury, įstatė eglę ir pastatė svečių kambaryje.

Kūčių rytą Petriukas drauge su sesute Onyte padėjo tėveliui puošti eglutę. Visų pirma tėvelis užkėlė eglės viršūnėn didelę blizgančią žvaigždę. Tada jie apkabinėjo šakeles šiaudinukais, visokiais blizgučiais, saldainiais, iš popieriaus iškarpytais riešutų krepšeliais, grybukais, stikliniais paukšteliais. Apsupo eglutę iš spalvoto popieriaus suklijuotom grandinėm, prisegiojo žvakučių, prikabinėjo šaltosios ugnies lazdelių ir išdraikė ant spyglių raganos plaukus.

— Ar ne gražu? — tarė tėvelis, žiūrėdamas į eglutę.

— Laikykim papuoštą eglutę visada, — prašė Petriukas.

— Ne, negalim. Kalėdos negali būti visada, — atsakė tėvelis.

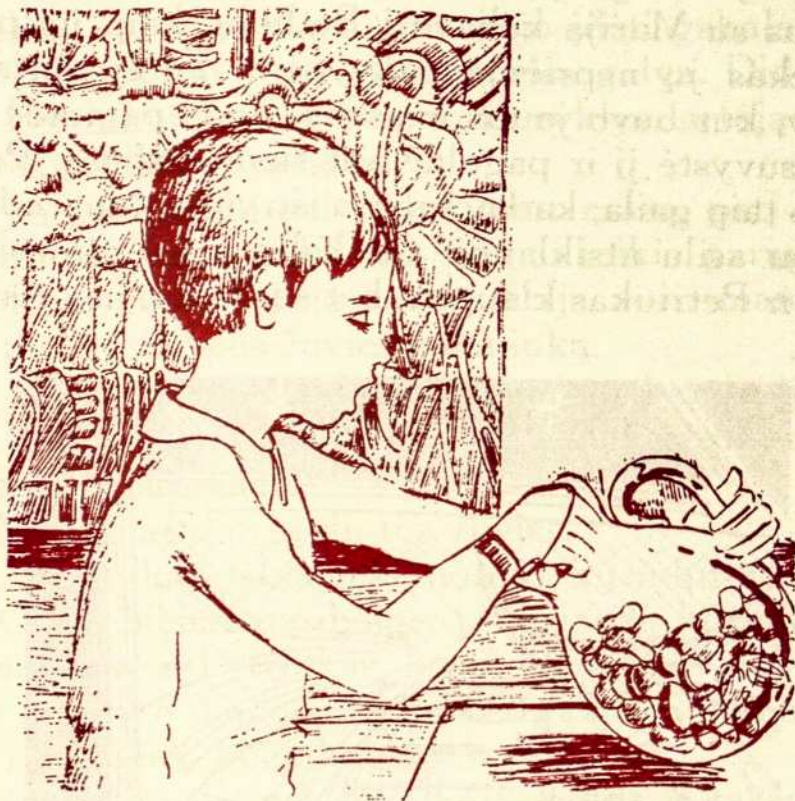
— Mama, mama! — šaukė Onytė, bėgdama į virtuvę, — kaip gražiai mes papuošėm eglutę!

Virtuvėje visą laiką triūsė ne tik mama, bet ir močiutė, ir vyriausia Petriuko sesuo Katriutė. Jos virė, kepė, čirškino kūčių patiekalus ir švenčių pyragus. Visi buvo užimti.

Ir Petriukui parūpo virtuvė. Ten kepė patį gardžiausią kūčių valgį — šližikus. Ir jis tuoj prisiminė: tėvelis neseniai sakė, kad jų šližikais vadinti negalima, kad tai nelietuviškas žodis. Lietuviškai jie vadinami kūčiukais. Patiko Petriukui tas žodis. Vaizdavosi tokie apvalūs, švelnūs, nors ir kietoki, bet gardūs gabaliukai pyragėlio, baltais miltais apibarstyto. Jis neiučiom įslinko į virtuvę. O ten skardinėje ant stalo gulėjo daug tų kūčiukų, eilėmis surikiuotų, šviežiai iškeptų. Nors ir negalima prieš kūčias jų liesti, Petriukas pribėgo prie stalo, griebė saują kūčiukų — ir suriko! Kūčiukai dar buvo karšti! Petriukas žaibo greitumu juos visus pametė ant skardinės.

— Aha, — subarė Katriutė, — nubaudė tave Dievas, kad Kūčių dieną užsimanei vogti kūčiukus. Bėk greičiau iš virtuvės ir daugiau čia nesirodyk!

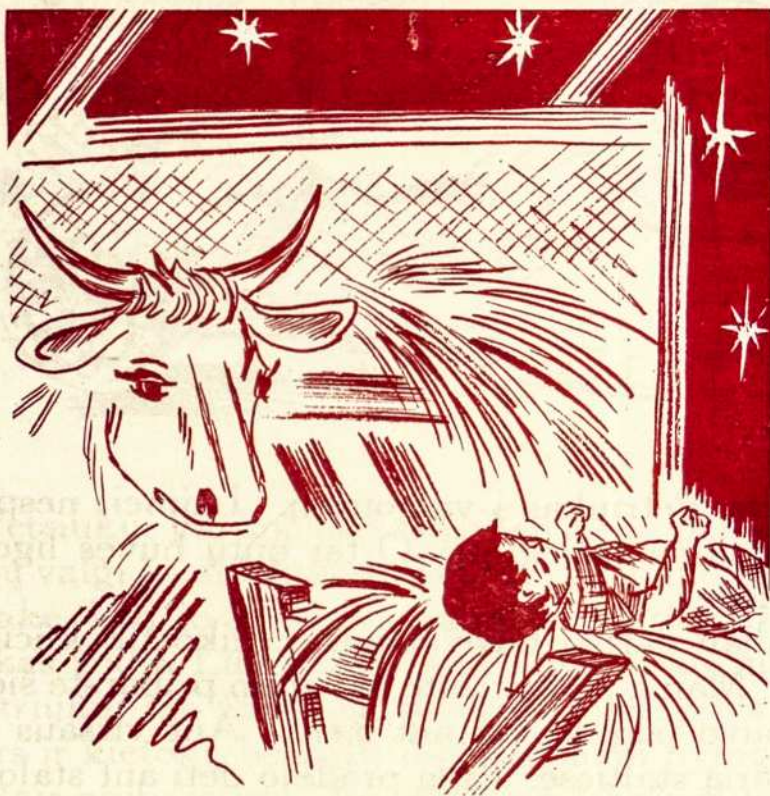

Spruko Petriukas į valgomąjį. Laimei, nespėjo dar savo delnukų nusideginti. O tai būtų buvęs ligonis per visas Kalėdas.

Pagaliau darbai buvo baigti. Beliko tik kūčių stalas padengti. Mama su Katriute ant stalo pribarstė šieno, nes Jėzulis buvo paguldytas ant šieno. Ant viršaus užklojo baltą, švarią staltiesę. Tada pradėjo dėti ant stalo lėkštes ir kūčių valgius. Į patį gražiausią ir brangiausią indą padėjo tiek paplotėlių, kiek buvo šeimos narių.

Dabar visi ėjo šventiškai rengtis. Buvo labai išalkę, nes Kūčių diena — didelis pasninkas. Tik tris kartus tegalima valgyti — ir tik po truputį. Be mėsos.

Kūčias pradėjo valgyti jau temstant, kai pirmoji žvaigždėlė danguj sužibo. Pirmiausia visa Petriuko šeima sustojo aplink stalą. Persižegnojo. Tėvelis ėmė skaityti Kūčių evangeliją. Skaitė labai gražiai, kaip šventas Juozapas su Marija keliavo į Betliejų, kaip jie pavargo, bet niekas jų nepriėmė nakvynėn. Turėjo prisiglausti tvartely, kur buvo jautis ir asilas. Tada pagimdė Marija Jėzulį, suvystė jį ir paguldė ant šieno ēdžiose. Petriukui Jo buvo taip gaila, kad net ašara ištryško. Jam rodėsi, kad jautis su asilu atsiklaupė ant kelių prieš gimusį Jėzulį. Norėjo ir Petriukas klauptis, bet susilaikė, nes visi aplink stovėjo.

Tėvelis toliau kalbėjo maldas už mus visus, už sveikus, už ligonius, už mirusius šeimos narius. Po maldų pirmiausia tėvelis su mama, o paskui ir visi kiti ėmė po paplotėlį, davė laužti vienas kitam ir pasibučiuodami linkėjo, kad Dievulis laimintų.

Pasisveikinę susėdo prie stalo kiekvienas į savo vietą ir ėmė ragauti valgių. Jų buvo dvylika. Tiek, kiek Kristaus apaštalų. Kiekvienas pasnikinis. Jokios mėsos.

— Petriuk, tu dar neragavai štai šios žuvies. Ji gardi. Nesigailėsi, — tarė mama ir norėjo įdėti gabalėlį jam į lėkštę. O žuvis buvo paruošta su visa galva. Didelė, išsižiojus. Petriukui atrodė, kaip koks ryklis, artėjas į jį.

— Aš tos žuvies nenoriu.

— Jei nenori, tai pabandyk bent mažą, patį mažiausią gabaliuką, nes per kūčias būtinai reikia paragauti visus dvylika valgių. Tokia jau tradicija, — ir mama įdėjo jam tą mažytį baisios žuvies gabaliuką.

Ką darysi. Reikia valgyti. Nenorom kando jis tą žuvį. O ji tikrai buvo gardi. Patiko. Petriukas greitai suvalgė ir drąsiai paprašė:

— Mama, aš dar noriu tos žuvies.

Bet Petriukas labiausiai norėjo kūčiukų su aguonų pienu. O kai pienas pasibaigė, tai griaužė kūčiukus kaip riešutus. Ne vien Petriukas, bet ir Onytė ir Katriutė. Tėvelis su mamyte ir močiute juokėsi, kad vaikams ne tiek kūčios rūpi, kiek kūčiukai.

Po kūčių tėvelis vėl sukalbėjo maldą ir tarė:

— Na, vaikai, eime dabar degti eglutės žvakučių.

Kai uždegė žvakutes, gražiai sužibo visa eglutė. Uždegė dar keletą šaltosios ugnies lazdelių, kurios spragsėdamos svaidė į visas puses mažytės kibirkštėlės, lyg dangaus žvaigždės. O Petriukas ir Onytė rankom iš tolo ap-

gaubdavo lazdeles. Kibirkštėlės atsimušdavo į delnus ir prapuldavo. Jos tikrai buvo šaltos. Ir smagu jiems buvo taip gaudyti skraidančias ugneles.

— O dabar, vaikai, — tarė mama, — susėskim aplink eglutę ir pagiedokim kalėdinių giesmių.

Mama buvo gera dainininkė ir pirmoji užtraukė giesmę. Jai pritarė tėvelis, močiutė ir Katriutė. Taip pat giedojo ir Petriukas su Onyte savo plonais balseliais. Žiūrėdami į mirgančias eglutės žvakeles, traukė jie "Tyliąją naktį", "Gimė Kristus", "Didis džiaugsmas", "Piemenėliams vargdienėliams" ir daug kitų gražių giesmių Jėzu-liui pagarbinti.

Pavargo begiedodami. Žvakutės jau baigė degti. Tėvelis vieną po kitos jas užpūtė, o mama tarė:

— Jau laikas ruoštis į Bernelių mišias. Jūs visi eikite bažnyčion, o mes su Petriuku ir Onyte eisim miegoti. Rytoj rytą visi trys keliausim į Kalėdų mišias. Judu jau norit miego, ar ne?

— Ne, nenorim, — prieštaravo Petriukas su Onyte.
— Mes irgi norim eiti į Bernelių mišias.

— Geriau eikim miegot, — rytoj bus linksmiau, — užbaigė ginčus mama.

Bet Petriukas tikrai nenorėjo miego. Jau nuo pernykščių Kalėdų jis turėjo didelį galvosūkį. Niekaip negalėjo suprasti, kaip Kalėdų senis galėdavo atnešti dovanų. Iš vakaro, po kūčių, kai eidavo miegoti, jokių dovanų niekur nebūdavo matyti. Bet kai pabUSDavo Kalėdų rytą, po eglute jau gulėdavo dovanos.

Lietuvoj nebuvo to storo, raudonai apsirengusio su balta barzda Santa Klaus, kuris važiuoja per dangų gražiom rogėm. Į jas pakinkyti septyni elniai. Petriukas nieko apie jį nežinojo. Lietuvoj buvo paprastas Kalėdų senis, kurs nešiojo dovanas geriems vaikams.

Šiąnakt Petriukas nemiegos. Jis tik palauks, kol viskas nurims, tada atsikels, tyliai įslinks į svetainę, kur stovi papuošta eglutė, ir pamatys tą Kalėdų senį.

Bet, kai tik atsigulė, miego angelėlis palietė jo mėlynas akeles, ir nė nepajuto Petriukas, kaip užmigo. O Kalėdų senis įėjo paslaptینگai per užrakintas duris, padėjo po eglute dovanų jam, Onytei ir Katriutei ir išėjo sau pro tas pačias duris, jų visai neatidaręs. Petriukas norėjo pribėgti ir pasižiūrėti, kaip tas senis atrodė ir ką jis paliko, bet... nubudo. Kambary buvo šviesu. Jau Kalėdų rytas.

Šoko iš lovos ir pasileido prie eglutės. Po ja tikrai gulėjo dovanos: Petriukui žalias automobilis su žibančiomis lempom, Onytei didelė lėlė, kuri užsimerkia paguldžius, o Katriutei knyga "Dainavos šalies senų žmonių padavimai".

Petriukas taip ir nepamatė Kalėdų senio. Jį tik susapnavo.

KUR DINGO JĖZULIS?

Rytų Laumė

Artėjo Kalėdos. Algiui labai patiko ruošti Jėzulo gimtadieniui. Pasiruošimas prasidėdavo savaitę prieš Kalėdas.

— Tėtė, ar šiandien galim važiuoti nusipirkti eglutę?
— paklausė Algis šeštadienį prieš Kalėdas.

— Negi jau laikas? O gal šimet apsieisim be eglutės?
— juokavo tėtė, skaitydamas šeštadienio laikraštį.

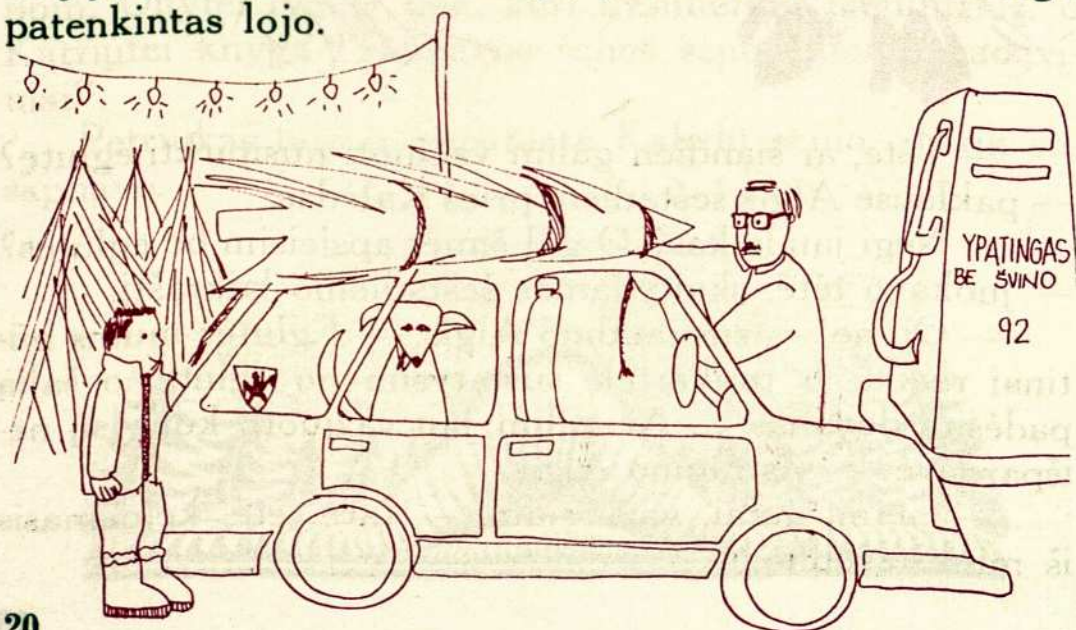
— Oi, ne! — susijaudino Algis. — Eglutės mums būtinai reikia. Ir prakartėlę sustatysim po eglute, o šalia padėsime dovanas. . . Ar galim jau važiuoti, kol visų neišpardavė? — vis ragino Algis.

— Gerai, gerai, važiuojam, — tarė tėtė, keldamasis iš minkštasuolio.

Tėtė ir Algis šiltai apsirengė, pasiėmė šunį Sargį, sulipo į automobilį ir nuvažiavo į benzino stotį. Paprastai tėtė čia pirkdavo benziną ir atveždavo automobilį taisyti. Bet dabar, kaip ir kasmet, į stotį buvo privežta nupiautų eglučių ir pušų. Jų malonus kvapas beveik nustelbė įkyrų benzino kvapą.

Algis su tėte išsirinko vidutinio dydžio eglutę ir, priėję ją prie automobilio stogo, parsivežė namo. Ir Sargis patenkintas lojo.

— Mamute, jau grįžom, — pranešė Algis, tempdamas eglutę į salioną. Mama virtuvėje maišė tešlą šližikams, o mažoji Elenutė čiauškėjo. Mama nusišluostė rankas ir abi su Elenute atėjo apžiūrėti medelį.

— Labai gražią išrinkote. Šakos tankios. Kaip puikiai kvepia! — pagyrė mama. Elenutė pirščiuku palietė eglės spyglius:

— Dulia!

— Taip, vaikeli, duria, — nusišypsojo tėtė. — Eglutės spygliai kitokie negu mūsų klevo lapai.

— Prašau pietų, — visus pakvietė mama. Pastatę ir palaistę eglutę, visa šeima susėdo pietų valgyti. Po pietų Algis su tėte atnešė dėžes iš rūšio. Čia buvo sudėti eglutės papuošalai, lemputės ir prakartėlė.

Mama toliau dirbo virtuvėje. Iš ten netrukus pasklido sausainių ir šližikų kvapai. Sargis užsnūdo kampe ant savo kilimo, o katinėlis Murkis snaudė ant palangės šalia mamos užaugintos mirtos.

Tėtė su vaikais puošė eglutę. Užsilipęs ant kėdės, tėtė užkabino lemputes ir kelis šiaudinukus ant pačių aukščiausių šakų. Algis, pasistiebęs ant kojų pirštų, išpuošė vidurines šakas. O Elenutė, labai patenkinta, visus savo blizgučius sukabino ant pačios žemiausios šakos.

— Glazu, glazu! — plojo rankutėmis Elenutė. Pernai Kalėdų ji neatsiminė, nes buvo tik vienerių metukų. O šiomet jau kas kita!

— Elenut, ateik čia, — kvietė brolis. — Pasižiūrėkim, kas yra šioje paskutinėje dėžėje.

Mergytė su įdomumu padėjo broliukui išimti prakartėlę ir visas jai priklausančias statulėles.

— Žiūrėk, čia piemenėliai ir jų avys, — aiškino sesutei Algis. — Čia, va, karvė ir jautis. O čia — Juozapas ir Marija.

Elenutė plojo rankutėm ir džiaugėsi. Jie kiekvieną paėmė į rankas, paskui visas išrikiavo iš eilės. Tuomet po vieną sudėjo į prakartėlę. Jai taip patiko, kad vėl visas išėmė ir dėliojo iš naujo.

— O čia yra Jėzulis, kuris guli ant šieno ėdžiose. Pabučiuok jį ir tada padėsim į patį vidurį, — nurodė Algis.

Kai visos dėžės buvo tuščios, Algis padėjo tėtei sutvarkyti salioną. Vakare, kai sutemo, visa šeima susirinko pasigrožėti. Tėtė uždegė eglutės lemputes, ir visi gerėjosi gražiu vaizdu. Eidami gulti, Algis su Elenute pasakė labanaktis Jėzuliui.

Kitą rytą po pusryčių Algis nuėjo patikrinti eglutę ir prakartėlę — ar viskas tvarkoj. Susijaudinęs grįžo į virtuvę.

— Mama, tète, — Jėzulis dingo!
— Kaip tai? — nustebo tėvai. Visi nuėjo į salioną. Ir tikrai — prakartėlėje Jėzulio nebuvo.

— Gal Sargis nusinešė į savo guolį? — tarė mama. Bet, ne Sargis buvo kaltas. Algis ėmė ieškoti statulėlės po visus saliono kampus — net po sofa. Ieškojo už užuolaidų, ieškojo ir virtuvės spintoje. Bet ne, Jėzulio niekur nebuvo.

Elenutė nesuprato, kodėl visi taip susijaudino. Ko jie ieško? Ji vėl išrikiavo piemenėlius po eglute.

— Užteks ieškoti, — pagaliau pasakė tėtė. — Šiandien sekmadienis, laikas eiti į Mišias. Ten yra tikrasis Jėzulis.

Per visas Mišias Algis galvojo apie dingusį Jėzulį. Žinoma, jis suprato, kad tik statulėlė dingo, o ne pats Jėzus.

Grįžęs namo, jis vėl patikrino visus kampus. Net po stalu palindęs, ieškojo. Sekiojo šunį Sargį, pažiūrėt, ar tas nebuvo kur statulėlės nunešęs.

— Nesirūpink, Alguti, — ramino vaiką mama. — Juk Jėzulis yra čia — tavo širdelėje, — tarė ji, padėdama ranką ant berniuko krūtinės. — Pamatysi, statulėlė atsiras. O jei ne, nupirksim kitą. Neverta taip dėl to jaudintis.

Kūčių rytą tėtė mamai padėjo namus išvalyti. Siurbliu valė visus kambarius. Nors skubėjo, bet ir po lovomis dulkes išsiurbė. Pakišęs siurbį po Elenutės lovą, kažką pastebėjo. Elenutės šliurytėje buvo prakartėlės Jėzulis. Elenutė tuojuo pribėgo šaukdama:

— Aš myliu Jėzulį! Aš jį pliziuliu!

Tėtė plačiai nusišypsojo.

— Taip, Elenute. Ir Jėzulis tave myli ir prižiūri.

MŪSŲ LAIŠKAI KALĖDŲ SENELIUI

Parašė K. Donelaičio lituanistinės mokyklos mokiniai.

Mielas Kalėdų Seneli.

Kalėdoms aš noriu gauti šuniuką. Žinai kodėl? Nes man patinka šuniukai. Aš turiu vieną šuniuką. Jo vardas yra Margis. Aš su juo žaidžiu; kai aš metu sviedinį, jis moka pagauti. Žinai, kokios veislės šuniuko aš noriu? "Dalmation"! Ačiū, ačiū, Kalėdų Seneli!

Tadas Mikužis

Piešė Audrė Šlenytė

Mielasis Seneli!

Šiais metais, kaip ir visada, aš buvau gerutė. Aš tikiu, kad jeigu paprašysčiau dovanų, Jūs manęs nepamirštumėte. Aš daug neprašysiu, tik kelis daiktus, kurių reikia man ir visiems kitiems:

Noriu, kad visur būtų taika. Kad visos pavergtos valstybės turėtų laisvę ir nebūtų vargo bei neturto. Bet labiausiai noriu, kad visame pasaulyje visi būtų laimingi. Ačiū!

PS. Galite man atsiųsti "Care Bear"...

Jūsų Angeliukas L.

Mielasis Kalėdų Seneli!

Aš apie Tave viską žinau: žinau, kur Tu gyveni, kiek Tau metų, kiek sveri (apie 350 svarų!) O Tu tik žinai mano vardą — Viktoriukas. Turbūt Tu manai, kad aš nebuvo geras, bet Tu klysti. Aš buvau toks geras, kad mokytojai daug kartų man liepė išeiti į koridorių ir direktoriui pasirodyti! Aš kasdien ėjau gulti prieš 12 valandą (geriau, negu praėjusiais metais, kai aš eidavau apie antrą). Praeitą savaitę aš (visai netyčia!) išmušiau tik vieną dantį didelėje sesutės burnoje, bet dabar jau nebemetu sniego gniūžtes į vaikus...

Tu gali man bet koki žaislą atnešti, bet būtų gerai gauti Mr. T., o dar geriau tikrą lėktuvą. Aš Tau paliksiu puoduką kavos prie durų, o Tavo briedžiams didelį dubenį "Cocoa Puffs". Aš žinau, kad turi daug darbo, tai paliksiu Tave ramybėje.

Tavo mylimiausias Viktoriukas

Mielas Seneliuk!

Aš tai buvau labai gera, bet nežinau apie savo broliuką... Jis nori daug dovanų, bet aš norėčiau, kad nupirktum jam telefoną, tada mano nevartotų. Savo tėveliams aš prašau poros biuletų į Floridą, kad galėtų truputį išvažiuoti iš namų ir praleisti kiek laiko vieni (o mes vaikai galėtume tada turėti balių...). Bet labiausiai aš prašau, kad atneštum leidimą automobiliui vairuoti. Žinoma, kam tas leidimas, jei nėra automobilio... Taigi, pridėk ir automobilį.

Tavo gerutė Jolanta

PROTO MANKSTA

I. AR ŽINAI?

Vienu žodžiu atsakyk į šiuos klausimus ir tą žodį įrašyk į atitinkamus langelius.

1. Kuri smagiausia žiemos šventė?
2. Kas padangėje giedojo Jėzui gimus?
3. Ką linkime, sutikę pažįstamus Kalėdose:
..... Kalėdų!
4. Kur Kūdikėlis Jėzus buvo paguldytas?
5. Kuo vaikai džiaugiasi Kalėdose?
6. Kas būna šaltos, išėjus laukan Kalėdų metu?
7. Kas vaikams iš tikrųjų atneša Kalėdų dovanas?

1.						
2.						
3.						
4.						
5.						
6.						
7.						

II. ŽIEMOS DŽIAUGSMAI

(paruošė Kristina Sakutė, Ottawa, Canada)

Surask žemiau surašytus žieminius žodžius. Jie surašyti įvairiai: IŠILGAI, SKERSAI ir ĮSTRIZAI. Jie skaitomi taip pat įvairiai: iš viršaus žemyn, iš kairės dešinėn ir atbulai. Kuris žodis klaidingas?

eglė
trys
Kūčios
žiema

sniegas
Kalėdos
dovanos
karalius

žvaigždė
Kalėdų Senis
saldainio lazda
sniegas

B	C	L	S	A	G	E	I	N	S	L	S
Ž	I	E	M	A	P	S	J	O	M	S	A
T	D	P	S	N	I	E	G	A	O	J	L
Z	S	Ž	V	A	I	G	Ž	D	Ė	M	D
S	N	E	M	P	Ž	S	Ė	L	R	S	A
L	I	D	S	E	G	L	Ė	T	O	N	I
V	E	N	O	D	A	P	O	N	Z	I	N
U	G	L	E	K	T	L	A	F	K	E	I
M	O	F	G	S	P	V	Z	J	Ū	G	O
J	S	H	F	I	U	L	T	K	Č	A	L
P	E	S	T	D	Ž	D	R	J	I	S	A
T	N	Ž	B	R	O	P	Ė	S	O	R	Z
V	I	I	J	T	Y	L	R	L	S	P	D
U	S	O	P	R	B	S	D	I	A	J	A
P	M	N	S	U	I	L	A	R	A	K	I

III. KALĖDINĖS GIESMĖS

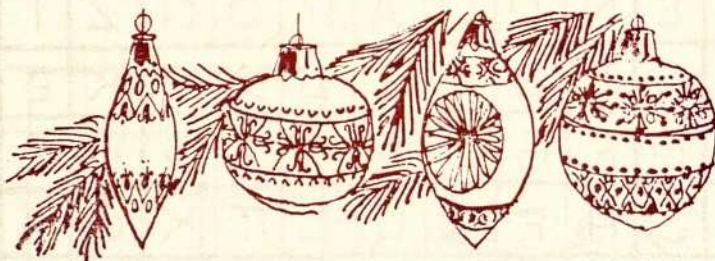
Įrašyk žodžius, kurių trūksta.

1. Gul šiandieną jau ant
2. Bėkit, bėkit
3. Sveikas gimusis.
4. Tyliąją naktį sugaudė.
5. Skuba, renkasi piemenys.

IV. KALĖDŲ MİSLĖS

1. Žiemą, vasarą vis ta pati;
Per Kalėdas ypatingai graži!
2. Niekas valgyti neduoda,
o vis didėja ir didėja.
3. Kailiniai po pievas laksto.
4. Žvanga žvangutis, skamba skambutis;
sidabro galva, šniūro uodega.

LAPKRIČIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

- I. Netinka: 1. pirštukas, 2. vėžlys, 3. mėnulis IV. Rūta, Rožė, Astra, Ramunė, Žibutė
III. Algis, Linas, Tomas, Vytas, Aras. V. Suskamba 10 sykių nuo 12:30 iki 3:30.
VI. Sudėti taip: 888 ir 88 ir $8+8+8=1,000$.
VII. Miega: meškos, voverys, ūdros. Meškų šeima: meška, meškinas, meškiukas.

GRUODŽIO GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

- I. 1. Kalėdos, 2. angelai, 3. linksmų, 4. ėdžiose, 5. dovanom, 6. nosytės, 7. Jėzulis.
III. 1. šieno, 2. piemenėliai, 3. Jėzau, 4. balsas, 5. Betliejun.
IV. 1. eglutė, 2. ledas, 3. avys, 4. varpas.

1989 M. "EGLUTĖS" TURINYS

	nr.	psl.		nr.	psl.
EILĖRAŠČIAI					
<i>Abromaitienė, A. —</i>			<i>Normantaitė, S. —</i>		
Velykos	3	3	Padėkos dienos konkursas	9	6
Spinduliai	6	3	<i>O.M. —</i>		
<i>Kašiubienė, A. —</i>			Svarbi diena	2	3
Sninga	1	3	<i>Paplauskienė, V. —</i>		
<i>Lipčiūtė, D. —</i>			Slapti norai	7	10
Jei	5	16	<i>Radžius, A.</i>		
Ačiū	9	3	Vincuko teismas	6	9
Kalėdos	10	3	Kalėdos Lietuvoje	10	10
<i>Minelga, J. —</i>			<i>Rytų Laumė —</i>		
Lietuva	2	3	Šeštadienis	1	10
<i>O.M. —</i>			Palėpėje	1	14
Balandis	4	3	Aštuonkojis	9	12
Žodis	5	3	Kur dingio Jėzulis?	10	19
Mano knygos	7	3	<i>Sinadskytė, E. —</i>		
<i>Šimaitis, V. —</i>			Madingas katinas	7	4
Pasakų šalis	8	3	<i>Stončiūtė-Kuolienė, D. —</i>		
*			Dariaus staigmena	5	18
Rūpintojėlis	2	25	<i>Teta Audronė —</i>		
(iš Lietuvos)			Cepelino menas	4	10
			<i>Tomarienė, S. —</i>		
			Indų kelionė	8	4
PASAKOS IR PASAKOJIMAI					
<i>Augienė, D. —</i>			GAMTA IR APLINKA		
Katino ūsai	1	4	<i>O.M. —</i>		
Močiutės dovana	5	4	Katės seniau ir dabar	4	26
Indėnai švenčia Kalėdas	10	4	Vandenynų paslaptys	6	30
<i>Balsienė, D. —</i>			<i>Sadūnaitė, D. —</i>		
Gandro ilgi batai	5	11	Mergaitė ir jos įdomūs		
<i>Baronas, A. —</i>			radiniai	1	21
Berniukai bokšte	3	12	<i>Vietmeyer, N. —</i>		
(pritaikė O.M.)			Vorai, mūsų draugai	8	24
<i>Danutė ir Onutė —</i>			<i>Vygantas, M. —</i>		
Stebuklingas akmuo	3	4	Viesulas	7	16
Aras stovykloje	6	4			
<i>Giedraitytė-Mikulionienė R. —</i>					
Rasutės pamoka	4	4			
					31

	nr.	psl.
LIETUVA IR MES		
O.M. —		
Rūpintojėlis	2	22
Trijų kryžių kalnas	8	20
Kaip Vincas Kudirka tapo lietuviu	9	16
AŠ KALBU, TU KALBI		
*		
Vitalija iš Lietuvos	2	19
VAIDINIMAI IR VAIZDELIAI		
Lingertaitienė, A. —		
Kalėdų žvaigždė	9	22
SUSTOK — PAGALVOK!		
*		
Malda ir mes	7	27
O.M. —		
Paklydęs berniukas	1	18
Peliuko nuotykis	4	20

	nr.	psl.
PROTO MANKŠTA		
1,14; 2,29; 3,24; 4,16; 5,30; 6,20; 7,20; 8,16; 9,19; 10,28		
RAŠOM IR PIEŠIAM		
1,28; 2,26; 3,21; 4,30; 5,21; 6,23; 8,30; 9,4; 10,26		
ŽINIOS IŠ VISUR		
3,28; 8,32		
O.M. —		
Lietuvaitės gimnastikoje	1	25
AR ŽINAI?		
Kemundrytė, S. —		
Apie Kauno marias	8	28
O.M. —		
Apie ratuotus sportus	5	25
Kaip žmonės rašė	7	23
ŠYPSNIUKAI		
1,13; 3,32; 4,15		
MAGIKA		
4,32; 5,29		

LINKSMŲ ŠVENTŲ KALĖDŲ VISIEMS!